

REDACTIONEEL GEDEELTE

BIJ DE JAARWISSELING

Quo Vadis

De snelheid, waarmee de jaren zich aaneenrijen moge door de mens als een variabel begrip worden aangevoeld, recht evenredig groeiend met zijn leeftijd, toch bestaat bij jong en oud, zelfs onder de minder tot beschouwing geneigde naturen, ter gelegenheid van de jaarwisseling de behoefte eens even stil te staan in de maalstroom, terug te bliken en vooruit te zien, balans op te maken van wat werd bereikt en wat kan worden verwacht.

Wanneer wij dit in de eerste aflevering van de nieuwe jaargang met een enkel woord voor de tandheelkunde willen doen, blijkt dit geen onverdeeld genoegen. De tandheelkunde verschaft door haar veelzijdigheid aan velen grote voldoening, haar wetenschappelijke problemen verlokken steeds uitgebreider kringen tot onderzoek op het gebied van aan haar nauwverwante wetenschappen, haar uitoefening in de volle omvang is in staat patiënt en beoefenaar grote bevrediging te schenken. Maar. . . onze Maatschappij zit inmiddels constant in de perikelen. Zij ziet zich meer dan ooit gesteld voor de vraag of en zo ja hoe, de tandheelkundige verzorging van ons volk kan worden ingepast in het, ons gedurende de oorlog zo acuut en praematuur opgelegde verzekeringsstelsel van het ziekenfondswezen. Zij ziet met zorg een steeds groeiend deel der bevolking onttrokken aan de particuliere praktijken zonder enige compensatie voor de laatste en vindt nog altijd een weinig behoorlijk voorgelichte publieke opinie, die zich openbaart in niet bepaald verheffende pers-uitingen. En zij verklaart, volkomen begrijpelijk, met wrevel voor onaanvaardbaar de wetten welke onze volksvertegenwoordiging, die toch ook de hare is, ons oplegt en die men als staatsburger dus te eerbiedigen heeft. Een volksvertegenwoordiging, die, krachtens haar samenstelling uiteraard op ons terrein al zeer weinig deskundig is en wier oordeel is gebaseerd op allerlei overwegingen die met de tandheelkunde soms al heel weinig van doen hebben.

Wij leven in een democratie, die men wil aanvaarden, al was het maar omdat er geen alternatief is. De massa regeert, de minderheid ziet haar belangen slechts in zoverre behartigd als zij kunnen worden aangepast, en dan nog vaak slechts schijnbaar, aan die van de meerderheid.

Het is voorwaar geen sinecure om aan deze zich steeds krachtiger manifesterende moeilijkheden het hoofd te bieden. Zij eisen scherpste van oordeel, beheersing van sentiment en een zo ver vooruitziende blik, dat men zich bezorgd afvraagt of onze, aan mankracht arme tandheelkundige gemeenschap ooit de figuren zal kunnen opbrengen, bereid en in staat met vastberadenheid, maar niet minder met waardigheid op de bres te blijven staan.

Het Tijdschrift, dat zich voornamelijk wijdt aan de weerspiegeling van het peil der tandheelkundige wetenschap, volgt de hierboven ge-

schetste ontwikkeling nochtans met beklemd gevoel. Het gevaar immers, dat in dit alles een kiem van vervlakking verscholen ligt van ons beroep is niet denkbeeldig. En het is goed zich van dit gevaar wèl bewust te blijven, opdat wij in Nederland niet achter raken en verloren zien gaan, wat met zoveel strijd werd gewonnen. Gaan wij zelf vrij uit? Geloven wij oprecht aan de mogelijkheid van een bevredigende totale sociale voorziening in het huidige tijdsbestek, en zo niet, brengen wij dan voldoende moed op, dit openlijk te erkennen? De tijd is vermoedelijk nog ver — het Scheveningse Congres heeft daar weer duidelijk van getuigd — dat een massaal, effectief en algemeen erkend prophylacticum ons te hulp zal komen. In dit verband groeit het verlangen naar een nationaal onderzoekings-centrum, dat zich geheel aan de waarlijk sociale taak zal kunnen wijden de weg naar prophylaxe voor te bereiden. Men schenke hieraan prioriteit boven welke andere maatregel dan ook! Moge de Nederlandse professie hier nu eens spoedig tot een daad van betekenis komen.

Het Tijdschrift kan overigens tevreden zijn en de toekomst met vertrouwen tegemoet zien. Een jaar van behoorlijke activiteit ligt achter ons en een woord van dank aan allen die daarbij hun medewerking hebben verleend zij hier gaarne neergeschreven. Met verheugende, nimmer aflatende continuïteit heeft met name het team voor de *Excerpta Odontologica* zijn onvolprezen taak vervuld. En wanneer, ondanks alle financiële bezwaren, wij voort zullen gaan met het uitgeven der jaarlijkse *Excerpta-verzamelingen*, die het naslaan zo zeer vergemakkelijken en welke uitgave tegen kostprijs een aanwinst voor elke boekerij betekent met een schat van wetenswaardige gegevens, dan vertrouwen wij, dat men van dit aanbod een veelvuldig gebruik zal maken en aldus de extra arbeid daaraan besteed, belonen.

Wij willen voorts deze gelegenheid niet ongebruikt laten om hen, die hun geschriften zullen inzenden te wijzen op de wensen, die wij op pagina 95 van dit nummer hebben samengevat. Zij zullen door inachtneming dezer wenken de veelomvattende arbeid die aan het uitgeven van een tijdschrift is verbonden en die door ons nog altijd als vrijwilligers, naast onze normale beroepsbezigheden, met liefde wordt vervuld, aanzienlijk vergemakkelijken.

Welaan lezers, zo zijn wij thans, in een nieuw en anderkleurig gewaad, met frisse moed de twee en zestigste jaargang begonnen. „Go forth to meet the shadowy future without fear and with a manly heart”. Dan zullen, naar wij U van harte toewensen, vreugde en voorspoed in 1955 Uw deel zijn.

M-t